

Япринець (Заєць) Тетяна Сергіївна

*кандидатка педагогічних наук, начальниця навчально-методичного відділу
ПНПУ імені В. Г. Короленка*

Становлення моєї особистості відбувалося саме тут – у стінах рідного Педагогічного університету. Стільки емоцій і відчуттів було отримано, стільки нового почуто й побачено, стільки усвідомлено та переосмислено... Досі згадую, як здружувалися з одногрупниками, як допомагали одне одному в найвідповідальніші моменти, як підтримували й розраджували. Спільні переживання, що, безперечно об'єднують, гумор, зрозумілий тільки нам... Саме в цей час зароджується дружба, яка триває потім усе життя. У душі відчуваю щем, адже такі миті не забуваються. Пам'ятаю, як готувалися разом до іспитів, закликали “шару”, недовірливо слухали старшокурсників... Стільки безсонних ночей і виснажливих підготовок... Перша “п'ятірка” в заліковці, перша складена сесія, перша спільна студентська вечірка... Найкрасномовніше, мабуть, характеризує студентське життя класична фраза: “Від сесії до сесії живуть студенти весело”. Мені пощастило здобувати фах вчителя географії, особливістю якого є велика кількість виїзних практик. Годі заперечувати, що саме в польових умовах найкраще виявляється людина. На першому курсі ми подорожували до Криму, на третьому – їздили в Карпати, на четвертому об'їжджали підприємства України. Саме під час цих практик ми мали змогу застосувати теоретичні положення у конкретних життєвих ситуаціях: хтось проявляв лідерські якості, хтось підставляв плече в потрібну хвилину, а хтось щирою посмішкою зігрівав усіх оточуючих. Ми відкривали одне одного з іншого боку, часто так несподівано! Це сприяло формуванню та здружуванню колективу, загартовуванню студентського духу. У душі горів вогонь – здавалося, вистачить сил подолати найкрутішу вершину, віднайти найпотаємніші скарби. Ми вірили одне в одного, ми вірили в себе. Пам'ятаю, була щиро переконана: немає нічого неможливого, варто тільки наполегливо працювати над собою, щоразу розширюючи власний горизонт. Ієрархія цінностей поступово формувалася тут – з допомогою куратора Любов Петрівни Вішнікіної та викладачів рідної кафедри географії ми засвоювали, що є добре, а чого робити не слід; училися вибудовувати шлях уперед, не ламатися, творити власний світ гармонії, краси, любові та розуму, дихати на повні груди, співати в унісон з мелодією дощу, жити – яскраво й повноцінно... Часом мені здавалося, що ми володіли енергією, здатною змінити хід планет і зірок...